

Ret, der altid, fordi den tilkom Trediemand mod Statskassen, maatte være uafhængig af Finantsloven." Det er mig ikke klart, hvorledes denne Anskuelse skal kunne gjøres gjældende. Det forekommer mig nemlig, at her aldeles ikke er Tale om nogen Bessatningsret, men her er Tale om en Udgiftsbevilling. Jeg seer slet ikke, hvorledes der kan argumenteres fra, at Kongen eller Regjeringen ikke kan have Ret til at beskaffe; her er kun Tale om en Udgiftsbevilling. Dette er, forekommer mig, 2 saaa forskjellige Ting, at man ikke kan slutte fra den ene til den anden. Naar det dernæst til Oplysning er sagt, at det er en Ret, som Trediemand faaer imod Statskassen, altsaa en Pengesfordring, og at den derfor maa staae udenfor Finantsloven, da skønner jeg aldeles ikke, hvorledes man vil kunne anvende dette paa vort hele constitutionelle System; thi det er udtrykkeligt sagt i Grundloven, at ingen Udgift kan finde Sted, undtagen den er bevilget ved Finantsloven, denne Udgift maa nu grunde sig paa afsluttede Contracter med Trediemand, den maa grunde sig paa optagne Laan hos Trediemand, grunde sig paa en særegen Lov, hvorved der bevilges Embedsmændene Gager, — alt Sligt kan ikke komme til Udgift, der kan ingen Udgift finde Sted, Finantsministeren er ikke berettiget til at udbetale en eneste Skilling, med mindre der findes optaget en Bevilling dertil i Finantsloven. Saaledes forekommer det mig, a. Forholdet klart er. Naar man nu, med denne Betragtning for Die, spørger: Hvad er det da, som § 8 gaaer ud paa at tilstaae Kongen eller Regjeringen? da er det egentligt en Ret til at faae optaget i Finantsloven en Post, som skal indeholde en særegen Bevilling til disse Penges Udbetaling. Det er altsaa, forekommer det mig, klart, at det er kun en, om man saa vil kalde det, Posteringsret i Finantsloven. Det er ingenlunde derved tilladt Regjeringen, at den kan i det Uendelige bevilge Penge, den kan ikke udbetale en eneste Skilling, forend den ved Finantsloven er given Bemyndigelse dertil. Det forekommer mig altsaa, at der med Hensyn til det constitutionelle Standpunkt ikke kan siges, at den foreliggende Paragraph i Lovudkastet skal staae i Strid med Grundloven, og jeg skal endnu kun tillade

mig dertil at tilføie, at dersom der nu til Paragraphen var tilføiet: „Den Sum, som dertil aarlig anvendes, tør ikke overstige det og det Beløb“, eller dersom der stod: „Den Sum, som dertil aarlig skal anvendes, bestemmes i Finantsloven,“ — vilde man da, tillader jeg mig at spørge, kalde denne Paragraph constitutionsmæssig? (Ja!) Hvis man finder det, saa maa jeg tillade mig dertil at bemærke, at det ikke behøver at sættes i nogen Lov, som skal begrunde en Udgift, at Udgiften ikke kan finde Sted, med mindre den bevilges i Finantsloven; thi det er bleven sagt i Grundloven. Det er sagt udtrykkeligt i Grundlovens § 52 i Slutningen: „Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har sin Hjemmel i Finantsloven“. Forsaavidt mener jeg altsaa, at det ikke er nødvendigt, at denne Passus skal optages i Loven; thi den staaer der, uden at være skreven dert.

Den høitærede Finantsminister har gjort opmærksom paa, hvorledes det vilde stille sig, hvis det Endringsforslag, som er stillet af Udvalget, skal gaae igjennem, og i hvilket Forhold det vilde stille sig til Hs. Majestæts Beto. Dertil skal jeg kun tilføie den Bemærkning, at det forekommer mig, at dersom man ikke vil gjøre Hs. Majestæts Beto i en saadan Sag eller saadant Lovforslag saagodt som umuligt, saa maa man indbringe et Lovforslag for enhver enkelt Person, som skal bevilges en Understøttelse; thi Kongen maatte ligesaa vel have Ret til at negte Pension, som til at tilstaae den, og dersom altsaa Lovforslaget optog alle disse Personer under Cet, saa vilde deraf følge, at det kongelige Beto ikke kunde udøves mod nogen Enkelt, uden at forkaste Forslaget med Hensyn til dem Alle. — Naar man sagt, at den Control, som vil finde Sted paa Rigsdagen derved, at, naar en Udgift har fundet Sted, saa vil Rigsdagen derom kunne yttre sig, ikke vil kunne føre til Noget, da Udgiften allerede er gjort, saa har det i høi Grad undret mig, at en saadan Anskuelse er bleven fremsat; thi det er det samme som at sige, at vort constitutionelle Liv vil ingen Udviikling faae. Dersom man virkelig antager, at den Kritik, som Rigsdagen udøver over de ministerielle Handlinger, ingen Indflydelse vil have paa, hvorledes Regjeringen i Fremtiden vil blive udøvet, da troer jeg, at